

Yorgun

Sedat DEMİR / şehir@insanvehayat.com

Yorgun beyinlerin ülkesinden dönüyorum. Ruhların yorgunluğunu yüzlerinde yaşayan ve yorgun boyunları camlara yaslanmış insanların otobüsüyle. Aşınmış birbirimize; öne yahut yana düşmüş boyunlarımızdan ve boynumuzdaki kırıklardan tanıyoruz birbirimizi. “Hatırladım sizi” diyoruz karşımızdakine içimizden. “Yükünü kaldıramamış narin boynunuzdan tanıyorum sizi.”

Otobüsümüz her durakta topluyor bedenleri külçe olmuş yorgunları. Her durakta başka tanıdıklar, önce boyunlarını uzatarak giriyor içeriye.

Öyle bitkiniz ki, görmüyoruz ne sizi ne içimizdeki bizi. Görmüyoruz camların arkasında akan dünyayı. Oysa yolculuk bakmak ve düş kurmaktır biraz da; hatıralara, eskiye gitmektir.

Yorgun beyinlerin ülkesinden dönüyorum; hayatın gerçeklerine ait hiçbir ses duymaya tahammülü kalmamış insanların otobüsüyle. Yaşadığımız acı hayata hiç benzemeyen sözlerin geçtiği reklâm yazı-

ları, acı hayatlara bakarak karşıdan gülen silüetler. İçlerindeki patlamayı kulaklarına taktıkları aletlerle kısıyorlar.

Ayrılıyorum, hayattan istifa etmiş insanların otobüsünden. Yaşadığı günü sevmemiş insanlar. O sevmediği günü daha derinden tekrarlamak için hazırlanmaktan başka bir şeye yaramayan evlerine giden insanların otobüsü bu. “Çalışmak için mi dinlenmeliyim yoksa dinlenmek için mi çalışmalıyım” sorusunu bile cevaplayamadan yine gelecekler.

Her biri evine götürmeye kararlı olduğu yüzünü düşürüyor; işlerin, sorumlulukların sildiği çizgilerini yeniden çizeceği yüzünü. Evine vardığında, “Yüzünü taşıyamadın mı, neden gülümsemiyorsun, nerede yüzün, işinden daha mı önemsiz ailen?” diye kızıyorlar ona, hem de çok.

Eve yürürken ne kadar kulakları varsa hepsini dünyanın her şeyine kapatmış insanların otobüsünü düşünüyorum. Gözlerini yummuş, tedirgin, yalnız, bir el bekleyen insanların otobüsünü düşünüyorum...

